

Bez milionů a kamer. To je pravý fotbal.

Tak už je to zase tady. Fotbalová sezona! Čert vem elitní české kluby, které se v minulých dnech více či méně – tedy spíše méně – úspěšně snažily probít do evropských pohárových soutěží. Teď teprve začíná to hlavní. O tomto a o příštím víkendu startují nižší soutěže v divizích, krajích a okresech. Nudný kolorit? Nikoli, podstata fotbalu.

Díky „pralesním“ ligám jsem se vlastně dostal k novinářině. Přišel jsem jednu dubnovou neděli coby vyjukaný elév do regionální redakce jistého, dnes již neexistujícího titulu, dostal jsem telefon a seznam zápasů, které se ten víkend hrály, a jal se ždímat z odpovědných osob potřebné informace. Dopoledne obvolat zápasy, které se hrály už v sobotu, odpoledne pak ihned po skončení nedělních zápasů znovu zhavit drát. Třeba třicet zápasů za odpoledne.

Byla to škola k nezaplacení. Volalo se zpravidla trenérům, někdy ale i předsedům oddílů, sekretářům, ve výjimečných případech hráčům, kteří měli hlášení výsledků na starosti.

Ne každý měl v té době mobilní telefon. Někomu se volalo do hospody, jiným na obecní úřad. S jedním funkcionářem jsme zase byli domluveni na přesném čase telefonátu, protože musel vyběhnout na kopec, aby měl signál.

S postupným klesáním strukturou fotbalových soutěží klesala i „profesionalita“ bafuňářů. A tak zatímco v krajských soutěžích nebo i v okresním přeboru většinou nebyl problém s tím, že by domácí družstvo nenahlásilo střelce branek a sestavu hostů, ve IV. třídě už to byla spíše výjimka.

Dost taky záleželo na výsledku. Když po vítězství domácího mužstva panovala dobrá nálada, funkcionáři byli sdílní a připravení. Ale běda, jak se prohrálo, a navíc třeba „nespravedlivě“ po zářezu rozhodčího. To se nedalo nic dělat, v novinách se objevilo jen lakonické heslo: Nehlášeno. Však oni jim to za půl roku vrátí.

Tisíc lidí, tisíc různých povah. Jedno měli všichni společné. Byli to srdcaři a za svůj klub by třeba vykrváceli. Jakýkoli náznak domnělé křivdy však dali člověku pořádně sežrat. „Sestavu hostů snad znáte sám, když jste minule napsali, že vyhráli zaslouženě!“ Jiní se zase rádi vypovídali. A často měli velké sny. „Začali jsme na tom pracovat a tvrdě trénovat. Doufám, že Věžnice bude jednou hrát jako Barcelona,“ říkal mi třeba jeden sympatický trenér.

Jiní šli ještě dál. Obzvláště v euforii po velkých vítězstvích. „Ten zápas, to byl zázrak. Nemocní lidé odcházeli uzdraveni. Je to tady jako v Liverpoolu. Líšeň, You Will Never Walk Alone!“

Za ty roky člověk i pochytil, jak to kde funguje. Vždycky se našel nějaký oddíl, který vybočoval z řady. Třeba malá vesnička s několika stovkami obyvatel, která to díky skvělé partě vlastních odchovanců a obětavé hře na hranici vyčerpání dotáhla až do soutěže, kde proháněla kluby z desetinásobně větších měst.

Nebo naopak – uměle vytvořené týmy. Když byly někde peníze, nakoupili se hráči z okolí a Slavoj z Horní Dolní byl rázem v divizi. Konce ovšem bývaly smutné. Když peníze došly, oddíl se často propadl mnohem níž, než odkud přišel.

Venkovský fotbal je velký fenomén. K vesnicím a městečkům patří nedělní fotbalové odpoledne stejně jako dobrovolní hasiči a stavění máje. A že vás nikdy nenapadlo jít se podívat na ten „svůj“ tým? Vypněte televizi a běžte, na Real s Barcelonou se můžete podívat ze záznamu. Třeba vás „prales“ vtáhne do hry. Po hřištích běhá spousta nadšenců a srdcařů. Kvůli nim má pořád ještě cenu řešit tu špínu, která na český fotbal padá shora.

Autor: Kryštof Ženatý

